

U s n e s e n í

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **T. T. T.**, zastoupen Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve věci vydání povolení k přechodnému pobytu,

t a k t o :

- I. **Řízení se z a s t a v u j e .**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 13.342,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám právního zástupce žalobce Mgr. et Mgr. Marka Čechovského, advokáta.**
- III. **Žalobci se v r a c í zaplacený soudní poplatek ve výši 1.000,- Kč z účtu Městského soudu v Praze ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám Mgr. et Mgr. Marka Čechovského, advokáta.**
- IV. **Zástupce Mgr. et Mgr. Marek Čechovský se vyzývá, aby ve lhůtě do jednoho týdne od doručení tohoto usnesení sdělil soudu číslo svého bankovního účtu, popřípadě svůj požadavek na poukázání předmětné částky poštovní složenkou.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 15. 4 2016 domáhal vydání rozsudku, kterým by soud uložil žalovanému povinnost vydat ve stanovené lhůtě rozhodnutí o jeho žádosti o povolení k přechodnému pobytu.

Žalobce uvedl, že dne 25. 2. 2015 podal žádost o povolení k přechodnému pobytu, o které byl žalovaný povinen rozhodnout do šedesáti dnů dle § 169 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky ve znění rozhodném (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Jelikož zákonem stanovená lhůta marně uplynula, žalobce podal Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“) návrh na provedení opatření proti nečinnosti, čímž vyčerpal prostředky, které procesní předpis k ochraně proti nečinnosti stanoví. Komise v reakci na návrh žalobce vydala opatření proti nečinnosti, ve kterém přikázala žalovanému vydat rozhodnutí do 30 dnů od doručení předmětného opatření.

Vzhledem k tomu, že žalovaný nevydal rozhodnutí ani ve třicetidenní lhůtě stanovené Komisí, je nečinný.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl veškeré žalobní námitky, neboť nečinný nebyl a není a v jeho postupu nelze shledat nepřípustné nebo neodůvodněné průtahy. Shrnul, že žalobce podal žádost dne 25. 2. 2015. Žalovaný následně činil úkony ve věci, konkrétně dne 2. 3. 2015 sepsal potvrzení o podání žádosti; dne 25. 3. 2015 sepsal úřední záznam o kontrole v cizineckém informačním systému; dne 26. 3. 2015 požádal Policii ČR o prověření informací v místě hlášeného pobytu; dne 27. 3. 2015 vyzval žalobce k odstranění nedostatků podané žádosti; dne 30. 3. 2015 požádal Úřad městské části Praha 4 o poskytnutí informace; dne 2. 4. 2015; dne 21. 4. 2015 prodloužil k žádosti žalobce lhůtu k odstranění nedostatků; dne 24. 5. 2015 požádal Policii ČR o prověření informací v místě hlášeného pobytu; dne 23. 8. 2015 požádal Policii ČR o zaslání podkladů správního řízení ve věci správního vyhoštění žalobce; dne 13. 11. 2015 předvolal žalobce a svědkyni k výslechu; dne 8. 12. 2015 o výslechu vyrozuměl právního zástupce žalobce; dne 9. 12. 2015 provedl výslech žalobce a svědkyně; dne 26. 2. 2016 vyzval žalobce k seznámení se s podklady řízení.

Žalovaný uzavřel, že konal ve věci nezbytné úkony v přiměřených lhůtách vedoucí k vydání žalobou požadovaného rozhodnutí. Zdůraznil, že na délku řízení měl vliv i postoj žalobce. Žalovaný tak nepovažoval žalobu za důvodnou.

Podáním ze dne 7. 11. 2017 vzal žalobce žalobu v celém rozsahu zpět, neboť žalovaný o jeho žádosti již rozhodl. Zároveň požadoval úhradu nákladů řízení, jelikož žalobou požadované rozhodnutí bylo vydáno až po podání žaloby, žalovaný tak byl nečinný a ke zpětvzetí žaloby došlo právě pro pozdější chování žalovaného. V této souvislosti žalobce odkázal na Stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2010, č.j. 4 As 8/2010-91 a ze dne 21. 2. 2012, č.j. 2 Ans 13/2011-48 a nálezy Ústavního soudu ze dne 19. 6. 2007, sp. zn. II. ÚS 187/06.

Podle ustanovení § 37 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), může navrhovatel vzít svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl.

V dané věci vzal žalobce podáním ze dne 7. 11. 2017 žalobu v celém rozsahu zpět, proto soud řízení podle ustanovení § 47 písm. a) s. ř. s. zastavil.

Při rozhodování o nákladech řízení vzal soud v úvahu pravidla stanovená v § 60 odst. 3 s. ř. s., dle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Vzal-li však navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce, nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení.

Pokud žalobce žalobou opodstatněně brojí proti nečinnosti správního orgánu, který svou nečinnost následně ukončí vydáním rozhodnutí, a žalobce proto svou žalobu vezme zpět, má právo na náhradu nákladů soudního řízení. Soud se tedy zabýval tím, zda žalobce před podáním správní žaloby využil všechny možnosti ochrany proti nečinnosti správního orgánu.

Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.

Podle § 80 odst. 3 věta druhá správního řádu po uplynutí lhůt pro vydání rozhodnutí může žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podat účastník.

V této věci soud z písemností obsažených ve správním spise zjistil, že žalobce podal žádost o povolení k přechodnému pobytu datovanou ke dni 25. 2. 2015 a následně odstraňoval nedostatky žádosti, za tímto účelem byla žalobci lhůta pro odstranění nedostatků žaloby prodloužena.

Komise opatřením proti nečinnosti ze dne 29. 2. 2016, č.j. MV-25189-2/SO-2016, přikázala dle § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu žalovanému, aby do 30 dnů od doručení opatření proti nečinnosti vydal rozhodnutí ve věci žádosti žalobce o povolení k přechodnému pobytu vedené pod sp. zn. OAM-03099/PP-2015. Předmětné opatření proti nečinnosti bylo doručeno žalovanému dne 3. 3. 2016.

Žalovaný žádost žalobce zamítl rozhodnutím ze dne 30. 10. 2017, č.j. OAM-3099-78/PP-2015 dle § 87e odst. 1 písm. c) a § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, a pro nesplnění podmínky uvedené v § 87b odst. 1 ve spojení s § 15a zákona o pobytu cizinců povolení k přechodnému pobytu na území České republiky žalobci nevydal.

S ohledem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2012, č.j. 2 Ans 14/2012-41, soud nehodnotil průběh celého správního řízení, nýbrž pouze postup žalovaného po vydání opatření proti nečinnosti Komise dne 29. 2. 2016.

Z výše uvedeného je zřejmé, že žalovaný rozhodl o žádosti žalobce po lhůtě stanovené mu Komisí k vydání rozhodnutí, neboť opatření proti nečinnosti bylo vydáno dne 29. 2. 2016, žalovanému bylo doručeno dne 3. 3. 2016 a rozhodnutí ve věci samé žalovaný vydal až dne 30. 10. 2017, tedy po marném uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí stanovené Komisí v opatření proti nečinnosti.

Na posouzení věci soudem nemění nic ani skutečnost, že žalovaný prováděl v řízení úkony směřující k vydání rozhodnutí ve věci. Soud nepopírá, že žalovaný jakožto správní orgán má povinnost zjistit skutečný stav věci a za tímto účelem činit jednotlivé úkony ve věci, na druhou stranu si musí počínat takovým způsobem, aby dodržel lhůty stanovené pro vydání rozhodnutí ve věci zákonem, případně nadřízeným správním orgánem. Obrana žalovaného spočívající v tvrzení, že na délku řízení měl vliv i postoj žalobce zůstává pouze v obecné rovině, když soud ze správního spisu takovéto skutečnosti nenalezl.

Soud dále konstatuje, že žalobce vyčerpал všechny prostředky, které mu procesní předpisy stanoví k ochraně proti nečinnosti správního orgánu, když podal Komisi jako příslušnému nadřízenému správnímu orgánu návrh na provedení opatření podle § 80 správního řádu. Komise v reakci na návrh žalobce učinila opatření proti nečinnosti a stanovila lhůtu k vydání rozhodnutí. Jelikož lhůta proběhla marně, žalobci nezbylo nic jiného než podat správní žalobu.

Soud shrnuje, že žalovaný byl v době podání žaloby nečinný a žalobce bezvýsledně vyčerpal všechny prostředky, které mu právní řád poskytuje, když podal návrh na provedení opatření proti nečinnosti Komisi. Žalobce by tedy byl se svou žalobou úspěšný, a má tak právo na náhradu nákladů řízení. Soud mu proto dle § 60 odst. 3 věta druhá s. ř. s. přiznal náhradu nákladů řízení, které jsou tvořeny částí zaplaceného soudního poplatku ve výši 1.000,- Kč (zbývající část poplatku ve výši 1.000,- Kč soud žalobci vrátil výrokem III. tohoto usnesení) a náklady právního zastoupení za tři úkony právní služby (převzetí právního zastoupení, podání žaloby a zpětvzetí žaloby ze dne 7. 11. 2017), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 3 x 3.100,- Kč, tři paušální částky ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 3 x 300,-Kč, a DPH ve výši 2.142,- Kč. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí 13.342,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobce Mgr. et Mgr. Marka Čechovského, advokáta.

O vrácení soudního poplatku ve výši 1.000,- Kč, soud rozhodl podle ustanovení § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění rozhodném, dle kterého „*soud vrátí z účtu soudu i zaplacený poplatek za řízení, který je splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti, snížený o 20 %, nejméně však o 1 000 Kč, bylo-li řízení zastaveno před prvním jednáním*“. Žalobce zaplatil soudní poplatek ve výši 2 000,- Kč, soud mu proto vrátil částku 1.000,- Kč. Zároveň soud vyzval právního zástupce žalobce k poskytnutí součinnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **I z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. listopadu 2017

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
S. K.